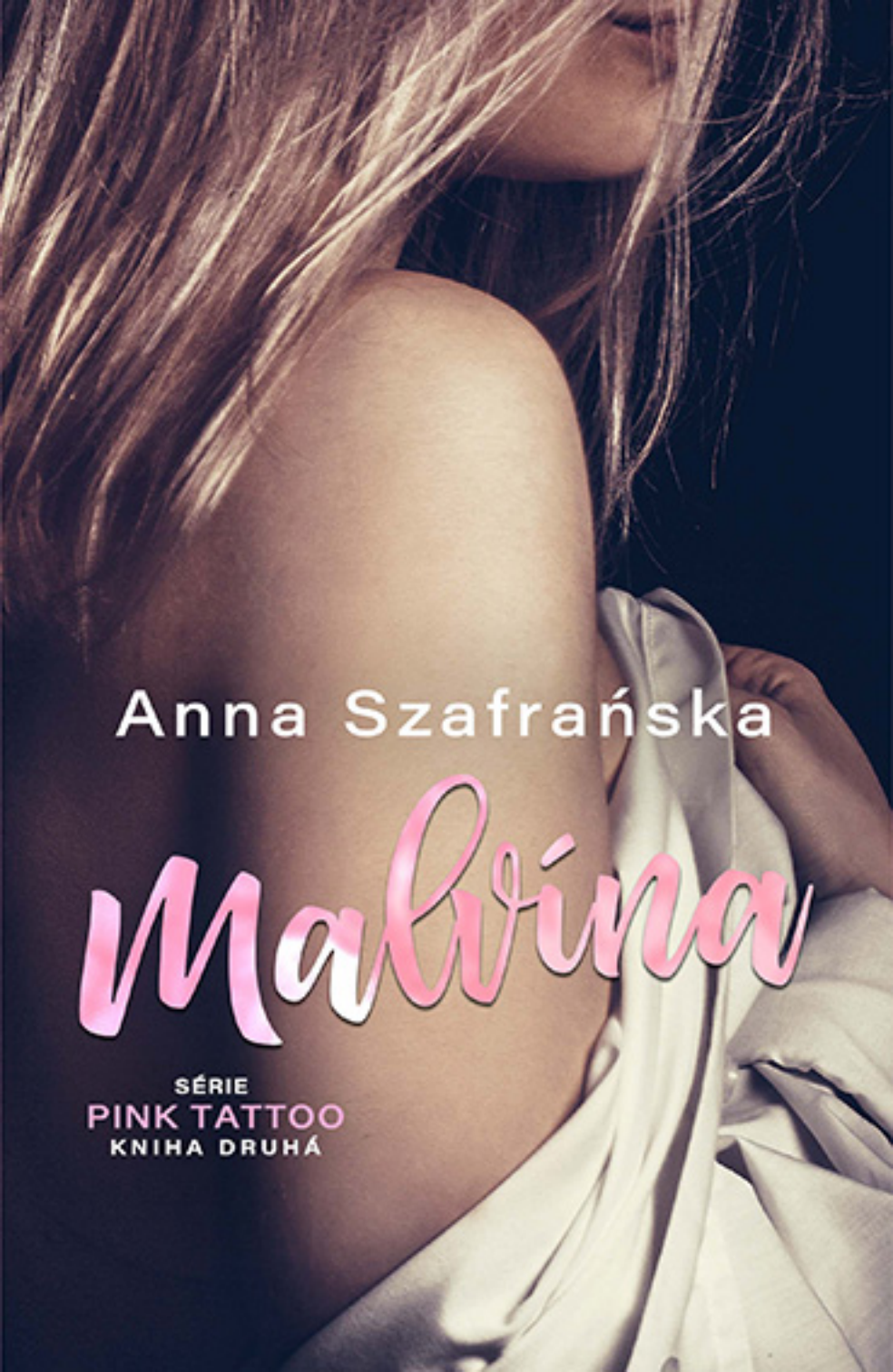

Anna Szafrńska

Malwina

SÉRIE
PINK TATTOO
KNIHA DRUHÁ

Mabrina

Copyright © Anna Szafrańska 2020

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Renata Bilanová, 2022

Cover © Paulina Klimek, 2022

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2022

ISBN 978-80-277-2619-6 (pdf)

Anna Szafrńska

Malvína

Pink Tattoo #2

Kolikrát se stane, že bychom chtěli vrátit čas?

Vrátit určité chvíle z našeho života, abychom změnili běh událostí a zastavili tak domino efekt? Nespočet proher a špatných rozhodnutí nás vede k tomu, kým jsme dnes a jak jsme se ze svých chyb ponaučili. A nikdo jiný není lepší učitel než sám život. Nic nás víc neutvrdí v přesvědčení, že bychom měli vážit slova, a zlaté pravidlo „dvakrát měř, jednou řež“ je pravdivější, než bychom čekali. Ale proč nám to všechno dochází až po tom, když dojde k nejhoršímu? Když už na nic z toho, co nám osud přinesl, nemáme vliv a ocitneme se v pasti, ze které není cesta ven? Udělala jsem spoustu chyb. Často nevědomky. Kvůli tomu jsem se stala člověkem, který nevěří na lásku a kterého lze jednoduše ranit.

Nenosím brnění, to se jen tak tvářím, jako že jsem drsná... Bojuju za lidi, kteří mi jsou blízcí, ale ne za sebe.

Protože mě už nic zachránit nemůže.

Já už nemám žádnou budoucnost...

„Slíbilas to!“ procedila jsem skrz sevřené rty, a ještě jsem si k tomu vzteky dupla, abych zdůraznila, jak jsem naštvaná.

„Já vím, miláčku!“ odpověděla máma a já jsem v pozadí slyšela, jak zběsile vržou stěrače. „Vážně dělám, co můžu. Běž na zkoušku a rozjeď to. Budeme tam dřív, než se naděješ.“

„A přestaň fňukat, usmrkanče!“ přidala se Sandra, až ji máma rázně okřikla.

„Za dvacet minut jsme tam,“ řekla máma do telefonu a já jsem vycítila, že se jemně usmívá, aby uklidnila situaci. „Slibuju, že nás při vystoupení uvidíš v hledišti. Tak už neztrácej čas a utíkej na zkoušku, Malvínko, zlatíčko moje. Miluju tě!“

„Já tebe taky!“ zamumlala jsem našťavaně a pomalu jsem se šourala do šatny.

Zkouška v mém podání proběhla jako obvykle bezchybně a už jsem jen čekala na závěrečné vystoupení, abych se mohla pochlubit mámě a Sandře výsledky svého tréninku. V myšlenkách jsem si opakovala uštěpačné poznámky, které ušetřím své starší sestře. Poslední dobou mě štvala, když prohlašovala, že prý „mlátím haksnama o podlahu tak hlasitě, že se ona nemůže soustředit na noty“. V představách jsem už viděla, jak zezelená závistí, a tak jsem se na to těšila, že jsem radostí až výskala. Konečně jí to natru!

Jenže moje bublina splaskla, když jsem před představením poodhrnula oponu a podívala se do plného sálu. Skoro plného.

A bylo mi to líto. Tak líto jako nikdy dřív. Co se asi muselo stát, kdo byl zase důležitější než já? Můj mladší brácha? Nebo znovu Sandra? Dvě prázdná místa v první řadě bila do očí. Přesto jsem po celé vystoupení pročesávala pohledem sál, jestli si náhodou nesedly někam jinam. V srdci mi skomíral malý, pohasínající plamínek naděje. Nakonec se opona zavřela a světla v sále se rozsvítila.

Nepřijely. Nebyly v davu nadšených rodičů.

Zůstala jsem v hale ještě hodinu se svou trenérkou, která se neustále snažila dovolat střídavě mámě a tátovi. Mezitím mě zkoušela zabavit povídáním, ale cítila jsem, že její úsměv je vynucený a nejraději by mě tady nechala

samotnou. Opět jsem pro někoho byla přítěží, povinností, kterou je třeba splnit...

Byla jsem tak nervózní, až mě z toho rozbolelo břicho.

Za celých deset let svého života jsem se ještě nikdy tak strašně nebála.

To se nemohlo stát.

Nic špatného se jim nemohlo přihodit.

Ne mámě a Sandře...

Konečně se vchodové dveře rozletěly a hlasitě bouchly do zdi. Vběhl do nich táta, bledý a vyděšený, a když mě uviděl... Pamatuju si, že jsem okamžitě vyskočila z nepohodlné plastové židle a vrhla se rovnou do jeho pevného objetí. Dřepl si a jako vždy mě políbil na čelo. Jenže tentokrát byl ten polibek rozechvělý a smáčený slzami. Přitiskl mě k sobě tak silně, jako kdyby chránil svůj největší poklad. Tehdy jsem ještě nevěděla, že slovo „miluju“, které mi v rychlosti řekla po telefonu, bylo tím posledním, které jsem od ní slyšela.

A právě tohle „miluju“ mě poznamenalo na celý život.

To ono způsobilo, že jsem se navždy cítila vinná.

KAPITOLA 1.

Why?

Who, me?

Why?

Feet don't fail me now

Take me to the finish line

Oh, my heart it breaks every step that I take.

Lana Del Rey, „Born To Die“

„Tati?“ špitla jsem, když ochraňující stisk jeho paží povolil.
„Tatínku?“

Otec sebou škubl a postavil se. Podíval se na mě shora a zkřivil rty v podivném úsměvu. Díval se na mě s odporem. S opovržením. S nenávistí. Zaťal pěsti a ramena se mu otřásla. Vyděšeně jsem couvla a zvedla jsem ruce, abych se chránila před údery. Když jsem uslyšela vzdalující se kroky, podívala jsem se skrz prsty.

„Tati! Tati, vrať se! Omlouvám se! Tatínku!!!“ volala jsem na něj a volala, ale bylo to zbytečné. Ani se neotočil, aby se na mě podíval, aby vysvětlil, proč mě nechal samotnou.

Snažila jsem se postavu otce dohonit, ale když už jsem ho měla na dosah a napřáhla jsem po něm ruce, on... se rozplynul ve vzduchu. Moje prsty projely jen opary tmavého kouře.

Zakopla jsem o vlastní nohy a rozbila jsem si kolena. Plakala jsem a úmorně jsem se ho snažila přivolat zpět. Prosila jsem ho, aby se vrátil. Aby mě dál miloval.

Od toho křiku jsem ochraptěla, až zvuk, který jsem vydávala, připomínal spíš vrzání rezavých pantů než lidský hlas. Jakmile jsem se z toho záchvatu dostala, vkleče jsem si otřela tváře. Něco se změnilo.

Struktura mé pokožky se změnila... Podívala jsem se na své dlaně. Krátce ostráhané a pěstěné nehty, potažené perleťovým lakem. Na prsteníčku se leskl zlatavý prstýnek s malým diamantem uprostřed. A ještě něco přilákalo mou pozornost. Neměla jsem na sobě vybledlé, vytahané rifle a kostkovanou košili po Sandře, ale světle broskvové koktejlové šaty. Překvapením jsem vyjekla. Vyskočila jsem na nohy, ale vzápětí jsem se opět ocitla na podlaze. Na nohách jsem měla bílé jehly se zapínáním na kotníku. Roztřesenýma rukama jsem si sáhla na vlasy, protože jsem na krku necítila jejich dotek. Byly stažené na temeni, sepnuté do elegantního drdolu. V uších jsem měla malé, jemné náušnice. Dvě perličky.

Nalevo od sebe jsem si všimla nějakého pohybu. Byla jsem to já. Z obrovského zrcadla bez rámu na mě shlížel můj vlastní odraz. Když jsem se zvedla a opřela o ruce, něco zašustělo. Vykročila jsem k zrcadlu a hladká látka se mi omotala kolem nohou. Žena, která se na mě dívala z neposkvrněné zrcadlové plochy, měla bílé šaty až na zem. Vlečka byla dlouhá několik metrů. Na hlavě jsem měla krajkový závoj. Chtěla jsem ho strhnout a málem jsem si vytrhala vlasy. Šaty byly příliš těsné, skoro jsem v nich nemohla dýchat. Měla jsem pocit, že mě bohatě zdobený živůtek svírá čím dál víc. Nemohla jsem dýchat. Dusila jsem se.

Sáhla jsem na zrcadlo. Našla jsem svoje oči. Modré. Prázdné. Bez lesku. Plné strachu.

Co jsem zač? Kdo... Co se ze mě stalo?

„Už musíme jít, že ano?“ zašeptal mi do ucha sametový hlas. „Nemůžeme nechat hosty čekat.“

Za mnou se objevil tmavý obrys nějaké postavy. Soustředila jsem se, abych odhalila rysy jejího obličej, a když jsem je konečně uviděla... zkameněla jsem strachy.

Ruka mi nevědomky klesla podél těla.

On mě miluje. Miluje..., opakovala jsem si dokola, když mi jeho silná ruka pevně sevřela bok. Přikývla jsem.

„Musíš to říct nahlas,“ napomenul mě ostrý hlas.

„A-ano,“ zopakovala jsem.

A tehdy jsem to uviděla. Jeho podlouhlý obličej a rty zkřivené cynickým úsměvem. Zelené oči se na mě dívaly jako na trofej. Jako na věc.

„Budeš dokonalá žena, moje panenka,“ zašeptal spokojeně.

Než jsem byla schopná opět přikývnout, objevila se za mými zády další postava. Běžela naším směrem. Něco křičela. Volala mě. Ale už bylo pozdě. Patřila jsem jemu...

Když se Patrik otočil, aby mě políbil, někdo ho najednou strhl dozadu a přimáchl k podlaze. A přestože mu úderý pěstí masakrovaly obličej, chraplavě se tomu smál.

Krev... Všude stříkala krev... Třísnila a zbarvovala dočervená moje šaty, moje ruce... Můj obličej...

Vrhla jsem se na útočníka a... strnula jsem. Protože ten, kdo rozdával úderý, byl...

Probudil mě můj vlastní křik. Vyděšeně jsem se rozhlížela kolem sebe.

Ležela jsem na zádech ve své posteli, uprostřed rozkopaných peřin, a ticho, které vládlo v domě, protínal neodbytný, pronikavý zvuk budíku. Protřela jsem si oči, abych zaplašila zbytky noční můry, a plácla jsem rukou po nočním stolku. Otravné bzučení okamžitě přestalo. Přetočila jsem se na matraci, protože jsem cítila, jak se

mi propocená noční košile lepí na tělo. Unaveně jsem si promnula obličej a odhodila dozadu vlhké, rozčuchané vlasy.

Už jsem nechtěla mít žádné sny.

Chtěla jsem se alespoň jednou probudit bez toho zpropadeného pocitu viny, který mě spaloval uvnitř, který mi každý den připomínal, že dokážu jen ničit.

Byla jsem unavená. Tak strašně moc unavená...

Promnula jsem si bolavé spánky a myslela jen na to, abych se nějak dala dohromady. Musela jsem se sebrat a jít do práce, v závěru dne mě pak čekal večírek u Lilky a Mata. Takový byl na dnešek plán, nejdřív jsem ale musela sebrat zbytky sil a vstát z postele. Ledovými prsty jsem mačkala prostěradlo, snažila jsem se uklidnit dech a zaplašit vzpomínky, které onen sen přivolal. Prázdná mysl, nepopsaný papír. Zaposlouchala jsem se do nepravidelného tlukotu srdce, nadechovala se nosem a pomalu vydechovala. Za chvíli se mi tepová frekvence začala dostávat do normálu, nakonec odezněly i bolestivé svalové křeče. Opatrně jsem otevřela oči, vzala z nočního stolku sklenici s vodou a vypila jsem ji na ex.

To byl můj každodenní rituál. Stejný už několik let. A jen díky němu jsem byla schopná normálně fungovat.

První noční můry se začaly sporadicky objevovat, ještě když jsem byla v pubertě a stýskalo se mi po mámě. Tehdy jsem nevěděla, co mám po probuzení se z děsivě realistického snu dělat. Chybou číslo jedna bylo okamžitě vyskočit z postele – nohy se mi podlomily a nebyla jsem schopna udržet rovnováhu, často se pak stávalo, že jsem upadla a hlavou se praštila o hranu nočního stolku nebo postele a kolena jsem měla samou modřinu. Další chybou bylo vrhnout se na sklenici vody a hltavě ji vypít, ještě než se člověk vydýchal. Jenže tehdy jsem myslela jen na to, že mě

zabíjí sucho v hrdle, které jsem si způsobila křečovitým lapáním po vzduchu.

Už šest let se mi skoro každou noc zdála ta stejná vzpomínka. Ano, vzpomínka. Skutečná noční můra. Už jsem si na ni tak zvykla, že jsem věděla, že musím nejdřív ovládnout tělo a zablokovat mysl. Teprve pak jsem dokázala vstát z postele. Záchvaty netrvaly dlouho. Většinou uplynulo nějakých deset minut, než jsem uvolnila ramena a mohla jimi pohnout a než se pomalu uklidnil bláznivý tlukot srdce. Jen škoda, že jsem nedokázala stejným způsobem utiřit vzpomínky.

Vzala jsem z nočního stolku tablet, odklikla stahování instruktážního videa jógy a u okna jsem roztáhla karimatku. Lehla jsem si na záda, rozpažila ruce a uvolnila nohy, zavřela jsem oči a čekala, až mě uspávající, lhostejný hlas virtuální instruktorky provede dalšími etapami Jacobsonovy relaxační techniky. Vydechovala jsem a nadechovala jsem se, napínala a uvolňovala jednotlivé skupiny svalů, pak jsem v myšlenkách opakovala jako mantru „jsem v bezpečí, jsem sama sobě největší oporou, jsem spokojená sama se sebou“. Musím říct, že když jsem tohle cvičila poprvé, po chvilce jsem odkopla karimatku pod postel, kde se na ni pak pár týdnů prášilo. Ta slova mi přišla tak směšná, vůbec ke mně neseděla. Nikdy jsem se necítila ani v bezpečí, ani žádaná... Ale nemohla jsem si odpustit, že mě přemohlo něco takového, jako je relaxační jóga. Slíbila jsem si, že to ještě jednou zkusím. Časem mi hlas instruktorky přestal připadat tak otravný, až se pro mě stal cestou vedoucí ke zklidnění. A to jsem potřebovala ze všeho nejvíc. Konečně jsem měla svých pětadvacet minut zklidnění, kdy jsem dokázala na nic nemyslet. I kdyby to mělo znamenat, že sama sobě lžu, když říkám „jsem v bezpečí, přijímám sebe takovou, jaká jsem“.

Když jsem se prokousala jógovým cvičením, sáhla jsem po telefonu a prošla si upozornění – zprávy, poštu, občas jsem také zkontrolovala komunikátor. Moje práce spočívala především v tom, že jsem musela být neustále v pozoru, neustále v kontaktu s redaktory a taky s ostatními kolegy z jiných oddělení. Takhle se mi dařilo udržet celou redakci v chodu a dramata, která se udála především v noci, jsem dokázala vyřešit ještě před šálkem ranní kávy. To byla moje práce, a i když jsem byla často unavená a ve stresu, měla jsem ji ráda.

Cítila jsem se v centru dění, pořád jsem měla před sebou nové výzvy a žila jsem s neustálým pocitem zodpovědnosti a nutnosti o něčem rozhodovat.

Poté, co jsem si spálila pusu horkou kávou a prošla si s asistentkou úkoly nového pracovního dne, odšourala jsem se do sprchy. Propocené pyžamo jsem hodila do prádelního koše a dost skepticky jsem se podívala na rostoucí hromadu špinavého prádla. Začala jsem uvažovat, jestli ve skříni najdu ještě něco čistého. Věděla jsem, že bych měla zavolat úklidovou službu, ale pořád jsem to odkládala s nadějí, že se mi konečně povede nějakým zázračným způsobem narvat všechnu tu špínu do pračky, vysát a umýt podlahy. Mohla jsem být postrachem zaměstnanců *LooKu*, pomáhat otci zvládnout polskou pobočku jeho firmy, jezdit na konference a školení, vytvářet denní plány narvané až k prasknutí, to všechno jsem zvládala, ale zajistit chod domácnosti bylo pro mě něco jako sci-fi.

Dneska už to udělám. Zavolám úklidovou firmu – slíbila jsem si, ale rovnou jsem se mohla vsadit, že na to zapomenu, jen co odejdu z koupelny.

Půl hodiny jsem pak ještě strávila před zrcadlem, už nalíčená, abych si udělala účes a vytvarovala konečky vlasů žehličkou. Jenže jsem s ní manévrovala tak neobratně,

že se mi povedlo shodit z umyvadla paletu s očními stíny, kterou jsem tam nechala položenou. Nestihla jsem ani zanádat, než s rachotem dopadla na zem. Opatrně jsem zvedla zavřenou krabičku, ačkoli bych nedala nic za to, že je uvnitř už jen směs barevného prášku. Navíc v ní něco chrastilo, asi se rozbilo i zrcátko. Skvěle. Bez přemýšlení jsem hodila skoro novou paletu do koše, zvedla jsem se, pročísla si prsty už hotový účes a ze všech stran zkontrolovala svůj odraz v zrcadle. Vztekla jsem zafala zuby.

Na svých nahých ramenou jsem zahlédla obrys úchvatné zeleně. Tuš, kterou jsem měla pod kůží.

Lilka měla přece jen pravdu. Tetování by si člověk měl dobře promyslet, mělo by mít skrytý význam, a hlavně odhánět prašivé vzpomínky, ne je ještě umocňovat. V mém případě bylo všechno opačně. Precizní, jemný a neskutečně nádherný květ slézu, latinsky Malva, který jsem měla na zádech mezi lopatkami, měl symbolizovat moje jméno, mě samotnou. Jemnou, ale odolnou Malvínu. Zatím mi ale pokaždé, když jsem se na něj podívala, připomněl muže, který mi to tetování udělal. Věděla jsem, že způsob, jakým moje pokožka reagovala na jeho dotek, byl zvláštní, stejně jako reagovaly moje smysly na jeho hluboký, sametový hlas. Najednou jsem byla rozechvělá. Ponořila jsem se do vzpomínek a nevědomky jsem zavřela oči. Napřáhla jsem ruku dozadu a sáhla jsem si na tetování, jako kdybych chtěla nahmatat samotného Arka. Cítila jsem ho na sobě. Pod kůží. Slyšela jsem jeho úsečné povely, abych sebou tolik nevrtila...

Arek přesně odhadl moment, kdy dát strojek z mých zad pryč, protože v následující vteřině se dveře rozletěly tak prudce, až skoro prorazily zeď.

„Cos mi to přived?! Třese se jako sulc!“ ozval se vyčítavý hlas.

„Copak? Už jsi chudinku vyděsil?“ opáčil Arek a těžce vzdychl.

„Potíž je v tom, že na ni nemůžu ani sáhnout, protože se hned celá rozklepe.“

Okamžitě mi stoupl tlak, a i když jsem měla úplně strnulá záda, vzepřela jsem se na rukou, abych toho kokota zpražila nenávisným pohledem.

„Tak poslouchej, kámo!“ zavrčela jsem. Byla jsem tak naštvaná, že jsem ignorovala Arkovo upozornění, abych se nehýbala, naštěstí se stihl v pravou chvíli odtáhnout. „Jestli mi Lilka řekne, že ses k ní choval hrubě...“

„Tak co?“ řekl vyzývavě muž, kterého jsem zatím znala jen z fotky k článku. Takhle naživo mi připadalo, že je ještě větší náfuca, než se zdál, zejména když ironicky přimhouřil oči a pohrdavě se usmál. „Můžu hádat? Ušmikneš mi koule?“

„Vám všem,“ upřesnila jsem. „Jsem šéfredaktorka časopisu *LooK*. A díky mně je vaše studio nejnavštěvovanější ve městě!“

„Spíš jsi chtěla říct, že kvůli tobě tady máme denně nájezdy blbečků, kteří...“

„Tak dost!“ přerušil ho Arek rozhodným hlasem. „Mate, vrať se k zákaznici. Hned!“ zdůraznil a chvíli počkal, až se týpek sebere a vypadne z jeho pracovny. Když jsme byli zase sami, hluboce vydechl. „A ty si lehni a buď ráda, že mám tak dobrej reflex.“

„Cože máš?“ zavrčela jsem a otočila se k němu. V tu chvíli jsem byla tak vytočená, že mi vadili všichni pracovníci Pink Tattoo.

„Reflex,“ zopakoval klidně Arek a zběžně si mě prohlédl. Žmoulal v ruce papírový ručník, ušpiněný černou tuší.

„Kdybych ho neměl, měla bys na zádech ne moc vkusnej výtvor.“

Zbledla jsem. To je pravda, nevzhledný pruh přes ramena bych po prvním sezení v tetovacím salónu rozhodně v zrcadle vidět nechtěla. Zavřela jsem pusy, snažila se ovládnout vztek a probudit v sobě trochu pokory.

„Aha..., no jo. Děkuju,“ odpověděla jsem neohrabaně, opřela jsem se o předloktí a otočila se k němu. „Asi bych se měla za svoje chování omluvit. Zbytečně mě to nadzvedlo.“

Koukla jsem se na Arka, který se mi se zatajeným dechem díval přímo do očí. Najednou bylo něco jinak. Jeho šedé duhovky ztmavly, díval se na mě tak, že jsem to sotva dokázala vydržet. Provrtával mě pohledem skrz na skrz. Zaťal čelisti, ukázal na mě tetovacím strojkem a řekl lehce chraplavým hlasem:

„Když už mluvíme o tom zvedání se.“

Svraštila jsem obočí, protože jsem nechápala, o co mu jde. Teprve když si významně odkašlal a otočil hlavu, podívala jsem se na sebe.

„Oh fuck!“ špitla jsem a okamžitě se vrhla na pohovku.

Vydolovala jsem z paměti všechny nadávky, které jsem znala, a za jejich neustálého opakování jsem praštila čelem o podložku. Konečně jsem se uklidnila natolik, abych si uvědomila, co dělám. Jenže déle než minutu měl Arek ideální pohled na moje prsa. Nahá prsa. Nebyla jsem prudérní a neměla jsem problém s tím, že mě někdo vidí nahou. Ale jedna věc je někoho vědomě svádět a druhá vystavovat své poprsí na odiv nevědomky. Já jsem ho nechtěla svádět. Rozhodně ne Arka.

„Jestli chceš, dám ti chvilku, aby ses dala dohromady,“ nabídl mi dobrosrdečně.

„Ne, to je v pořádku. Do prdele, je mi to fakt trapný,“ povzddechla jsem si rozpačitě.

„To nemusí. Poněkud specifickéj Matův projev dokáže vyvést z míry každýho. Anebo postavit do latě.“

„Děláš si ze mě srandu?“ odfrkla jsem a otočila hlavu, abych se na svého tatéra podívala. Arkův nakrátko ostříhaný plnovous se zatřásl a v jeho očích jsem zahlédla záblesk hravosti.

„Jen trochu,“ přikývl a mrkl na mě. „Nechci, abys byla nervózní.“

Hned se mi udělalo líp, když jsem si uvědomila, jak se stará o moje pohodlí, a že když je potřeba, dokáže práci na chvíli přerušit. Byla by to ale zbytečná ztráta času, nevěděla jsem totiž, jak velké tetování si zvolila Lilka, a nechtěla jsem, aby na mě čekala. Stejně jsme se s Arkem dohodli, že práci na mém tetování rozdělíme do dvou sezení, takže dneska se měly udělat jen obrysy. Kromě toho jsem musela uznat, že je tetování opravdu bolestivá záležitost. Nedokázala jsem pochopit, jak někdo může vydržet ve stejné pozici několik hodin. A tak aby se to donekonečna neprotahovalo, poprosila jsem Arka, aby pokračoval.

Zaposlouchala jsem se do tichého bzučení strojek a snažila se nesoustředit na bolest, která se na citlivých místech kolem páteře stupňovala.

„To bylo poprvé...“ přerušila jsem a olízla si vyschlé rty. „Poprvé, co jsem na někoho použila takovou výhrůžku. Byla to podpásovka. Hodně nefér.“

„Je ti trapné?“

„Jo, stydím se, až se červenám,“ odpověděla jsem, a byla to pravda. Strčila jsem do jednoho pytle to, jak jsem vyskočila na Mata, svoji trapnou poznámku o tom, že „jsem šéfredaktorka“, i to, jak jsem nechtěně předvedla svá nahá prsa překvapenému Arkovi. Sečteno, podtrženo, ano, zrovna jsem dosáhla smrtící úrovně pocitu trapnosti.

„Něco na tom bude,“ zasmál se Arek pod vousy. „Červenáš se už i na zádech.“

„To bude tím tetováním.“

„Myslím tohle místo,“ řekl a zastavil strojek. Najednou jsem cítila, jak mi pomalu přejíždí konečky prstů po bedrech. Musela jsem se ovládnout, abych necukla, a celou silou jsem se zakousla do spodního rtu. „Zčervenalo, aniž bych na ně sáhl.“

„Teď už ano,“ zamumlala jsem tiše.

„Prosím?“

„Ale nic,“ odpověděla jsem rychle a dodala: „To je jedno.“

Arek se znovu pustil do tetování horní části zad a vyptával se mě při tom na mou práci šéfredaktorky, jen abych nemyslela na tu trapnou situaci, do které jsem se před chvílí dostala. Odpovídala jsem na každou otázku, vyvracela jsem mýty a nahrazovala je fakty, ale stejně jsem nedokázala dostat z hlavy vzpomínku na to, jak mi jeho dotek elektrizoval tělo. Jako kdyby se mě tím jediným, letmým pohlazením dotýkal na několika místech najednou. A byl to příjemný pocit...

Byl. Čas minulý – řekla jsem si s hořkostí a odvrátila obličej od odrazu v zrcadle.

Dnes bych chtěla na to, co jsem tehdy večer cítila, zapomenout. Vymazat z paměti posledních sedm měsíců. Říct si zavčas, že nemá cenu se honit za něčím, co je i tak mimo můj dosah. Napomenout sama sebe, abych se držela svých rozhodnutí, aby moje srdce zůstalo studené a nepřístupné, zejména pro takové muže jako Arek.

Ale na to je už pozdě.

KAPITOLA 2.

*Burning everything I know, desperate for a change
Crashing down these ancient roads, past our yesterday
Maybe there's hunger in my blood
Screaming out loud for what I want.*

Illenium, „Fractures“

Před osmou jsem už byla v redakci *LooKu*, která sídlila v budově Business Garden v ulici Kolorowa. Patřila nám tři patra. Moje kancelář, dvě konferenční místnosti, prostorná kancelář, kde jsme mívali porady, a kanceláře vedoucích redaktorů zabíraly jedno. V dalších dvou se pak nacházelo studio, sklad a šatna. Byl tam také sdílený prostor, ve kterém za bílými přepážkami redaktoři pracovali nad články do nového čísla. Vystoupila jsem z výtahu v pátém poschodí a kartou jsem si otevřela dveře. Kolem bylo ticho. Teoreticky jsme začínali práci v devět, ale stejně jsem se mohla vsadit, že moje asistentka Basia mi už vaří kafe. Vykračovala jsem na vysokých jehlách po tmavě červeném koberci až ke dveřím na samém konci chodby. Byly otevřené.

Baška zrovna kladla táč se dvěma šálky na stůl. Aspoň jsem to předpokládala, protože se celý stůl prohýbal pod

hromadou pořadačů, papírů a složek, vypadalo to, jako by se měl každou chvíli zřítit.

„Máme snad nějakou kontrolu, na kterou jsem zapoměla?“ zeptala jsem se, vyděšená z toho množství papírů, které nepochybně budu muset projít.

Baška protočila panenky, něco zamumlala pod nos a podala mi šálek.

„Než cokoliv řeknu, dej si kafe,“ přikázala.

„Čteš mi myšlenky.“

Dala jsem si první doušek. Tři lžičky cukru a hodně mléka. Ideální. Další energetické nakopnutí se bude hodit, když Baška očividně dotáhla do mé kanceláře půlku archivu.

„A vyznám se už natolik, abych věděla, že je to tvoje druhé. Mohla bys přestat pít kávu doma a omezit se jen na tu, kterou ti uvařím v práci? Vždyť ještě není ani devět a ty už máš plnej žaludek kofeinu.“

„Když jsme u toho, že je ještě brzo,“ navázala jsem a ignorovala její mateřskou starostlivost. „Nejsi ty náhodou čerstvě vdaná ženuška? Neměla bys teď být někde jinde? A třeba obskakovat svého sexy ajťáka?“

Rty se jí automaticky zformovaly do líného a lehce provokativního úsměvu, ona samotná si pak zasněně povzdechla.

„No jo... Když jsem chtěla ráno vstávat, předložil mi přinejmenším dvacet důvodů, proč bych to neměla dělat,“ řekla a těžce se sesunula na židli. Skopla z nohou lodičky, až skončily někde v tmavém koutě u odpadkového koše, a kriticky se podívala na stohy lejster. „Ale chci se pokusit o nemožné a poprvé za šest let si na konci roku vyčistit stůl. Navíc jsem donesla z archivu čtvrtletní zprávy, o které jsi žádala,“ doplnila a ukázala na dva pořadače a jednu trochu menší hromádku papírů.

„Vidím, že máš motivaci a chuť do práce. To podporuju. Mám pozvat vymítače?“ zeptala jsem se s předstíranou starostlivostí. To jsem ale u Bašky narazila, místo odpovědi mě probodla pohledem.

„Ulehčila bys mi to, kdybys prošla ty papíry a odevzdala je před polednem, abych mohla archiv nadobro zavřít,“ zavřčela na mě nevlídně a posunula mým směrem hromadu lejster a dva pořadače.

„Za hodku to máš zpátky,“ odpověděla jsem. Položila jsem šálek na táč a zvedla ze stolu několik kil papíru. Baška obdivně přikývla a pohybem ruky mi naznačila, že můžu odejít. Naklonila jsem hlavu a dravě přimhouřila oči. „Zase jsem si spletla pozici?“

„Zmlkni,“ lusklá prsty, namířenými ke mně.

Pobaveně jsem se ušklíbla. Překvapivé na tom bylo, že jsem ty naše slovní přestřelky měla ráda. Obě jsme si ale uvědomovaly, že je hranice, za kterou ani jedna nejde. Nikdy jsme se takhle k sobě nechovaly v přítomnosti jiných lidí, protože by to vypadalo neprofesionálně a nevhodně s ohledem na pozice, které jsme ve firmě zastávaly. Já jsem byla šéfká, ona byla moje asistentka.

Vešla jsem do své kanceláře a hodila na stůl ta odporná lejstra. Sundala jsem sako a pověsila ho na židli, pak jsem zavolala směrem k pootevřeným dveřím:

„Silvestrovská besídka se zaměstnanci beze změn?“

„Přesně v jednu,“ zahlásila Baška a já jsem si byla skoro jistá, že byl její hlas slyšet i o dvě patra níž. Za chvíli se objevila v mé kanceláři s podložkou, na kterou přicvakla nějakou kartičku. „To je tvůj projev. Budeš všechny vychvalovat až do nebes, jak jsi spokojená s naší otrockou prací, díky které roste pozice časopisu na trhu. A taky, že každému zvedneš plat a dáš nám trojnásobnou sazbu za přesčasy...“

„A co takhle dovolená na Bali na účet firmy?“ nabídla jsem nadšeně a Baška hned luskl prsty.

„Tomu říkám kreativní přístup k věci!“

Vyprskla jsem smíchy. Slovo „dovolená“ v našem slovníku vůbec neexistovalo. Bylo jako nějaký starodávný pojem, už skoro zapomenutý, městská legenda o tom, že v dávných dobách existoval čas, kdy se člověk nemusel věnovat práci a jen odpočíval. Na druhou stranu je pravda, že Baška si nemohla dovolit ani svatební cestu, protože se blížil závěr roku, a to v každé firmě znamenalo dodatečné přesčasy a různé firemní akce. Měla jsem v úmyslu ji po Novém roce poslat nuceně na dovolenou, ale vůbec jsem netušila, jak to bez ní zvládnou... Naposledy si vzala jeden den volno, když si chtěla objednat sál na svatbu, pořídit šaty a podepsat smlouvu s dýdžejem. Na záskok poslala holku z recepce. Celý další týden pak brblala, že znovu už takovou chybu neudělá.

S tichým povzdechem jsem si vzala od Bašky papír s proslovem a pro jistotu jsem na něj hodila oko. Ta stejná písnička, která se už roky zpívá zaměstnancům a vždy je chválí za odvedenou práci. Přikývla jsem na znamení, že plně schvaluju projev, který mi moje asistentka napsala.

„Ale o tom, že vám přidám, ani o dovolené na Bali tam nic není,“ poznamenala jsem s úsměvem. „Nicméně můžeš se s tím obrátit na ředitele.“

„O sebevraždě zatím neuvažuju,“ odfrkla a otočila se k východu. „Dej se do práce.“

„To zvládnou,“ slíbila jsem a bojovně pozvedla propisku.

„Nic jinýho ti nezbývá!“

Za hodinu jsem zavolala Bašku, aby si převzala archivní zprávy. Ty údaje jsem potřebovala, protože za dva měsíce mě čekala schůze s ředitelem a vedením představenstva, na které budu muset prezentovat mimo jiné výsledky prodeje

a plán značky na další rok. Je pravda, že jsem se svým zaměstnavatelem měla celkem dobrý vztah a že mi dával velkou volnost, ale jednou do roka jsem musela podat o svých výsledcích zprávu. Ze zkušenosti jsem věděla, že v jiných redakcích to neměli šéfredaktoři až tak růžové. Jenže ve skutečnosti to bylo tak, že od chvíle, kdy jsem časopis vedla, se prodeje zvedly o několik desítek procent a my se dostali mezi přední polská periodika.

Uložila jsem soubory, které jsem potřebovala pro prezentaci, a pustila jsem se do čtení článků, které mi redaktoři poslali do mailu ke schválení.

Kriticky jsem se usmála, když jsem si na tabletu četla rozhovor s jedním pohledným zpěvákem mladé generace. Dopila jsem studené kafe a zvýraznila v textu místa, která potřebovala opravit, jako třeba změnit slovosled nebo něco ověřit, červeně jsem pak označila celý článek. Pokud šlo o redigování textů, vždycky jsem říkala všechno na rovinu. Když bylo něco na hovno, řekla jsem to nahlas a očekávala nápravu. Horší to bylo, když si autor článku nedal říct a nepřistoupil na navrhované změny. To jsem pak zvažovala, jestli ho opravdu v našem redakčním týmu potřebujeme.

Věděla jsem, jaká témata noviny prodávají a co patří do „kulatého pořadače“ (tak se mezi novináři říkáva odpadkovému koši), na čem stojí za to zapracovat a co nechat být. Bohužel čím déle jsem v této oblasti působila, tím častěji jsem zjišťovala, že se novinářský instinkt pomalu stává nedostatkovým zbožím. Nejjednodušší bylo psát o něčem jednoduchém, tak banálním, aby bylo skoro nemožné přípravu na článek nezvládnout, pokud vůbec nějaká proběhla. Pro některé byl dokonce problém udělat z několika podobných článků jeden, doplněný alespoň o pár vlastních vět. Ten neustálý hon za senzací, ta manipulace

fakty, pomíjivost lidských tragédií a snaha dostat se až na úplné dno jen proto, aby byla nějaká čtenářská senzace, to všechno se mi hnusilo. Už nebylo důležité, jestli osoba, které se to týká, je hvězda první velikosti, nebo průměrný člověk. A někde se v tom všem ztrácela citlivost, jemnost a zodpovědnost za to, co člověk napsal. Já jsem ale nechtěla ztratit směr, chtěla jsem se vydat dál svou cestou, a ne psát články, reportáže a vést rozhovory, které se dělají pořád stejně. Toužila jsem po něčem víc. Něčem, co by to všechno přesahovalo – chtěla jsem vytyčit vizi seriózní novinářiny. Kam se poděl dekalog novináře, který určoval přesný kodex osvědčených postupů v našem povolání, tak jak jsem se to učila ještě na škole?

Proto jsem se snažila své lidi proškolit. Mohlo by se zdát, že by se ženský magazín měl věnovat jen módě, dietám a senzacím ze života známých osobností. Jenže to u mě neplatilo. Jasně, i my jsme zařazovali fotoreportáže na téma vizáže a nejnovějších módních trendů, občas jsme měli sponzorované články, ale povinně v každém čísle byly i fejetony či reportáže se společenskou nebo kulturní tematikou. Chtěla jsem oslovit svoje čtenářky prostřednictvím těžké, zodpovědné práce redaktorů. Vyžadovala jsem poctivou novinářinu, seriózní přípravu a zajímavé zpracování získaného materiálu. Každý článek procházel mýma rukama a já jsem ho probírala s jeho autorem. Tak jako teď.

„Malvíno?“

Zvedla jsem hlavu od posledního textu. Ve dveřích stála Baška a výmluvně ukazovala prstem na zápěstí. Ani jsem se nemusela koukat na hodinky, abych věděla, že má každou chvíli začít silvestrovská schůzka se zaměstnanci. Naposledy jsem se podívala na tablet a usmála se pod nos, když jsem viděla verzáčkami napsané jméno mladé ženy,

kterou jsem u nás zaměstnala sotva před dvěma týdny. Jen tak dál, řekla jsem si, a bez poznámek jsem schválila její první fejeton.

* * *

„Auto. Kufr. Ihned,“ sdělila jsem nesmlouvavě a strčila jsem překvapenému Matovi klíčky od auta.

Než mě stihl shodit z vysokých schodů, využila jsem příležitost a uchýlila se do bezpečné předsíně. A abych mu úplně překazila snahu mě zardousit, hodila jsem po něm balíček z oblíbené Oskarovy cukrárny.

„Jsem snad tvůj řidič, nebo co?“ zavrčel na mě a přimhouřil oči.

Prudce jsem se nadechla a přitiskla ruku na srdce.

„Chceš snad po ženě, aby se s tím vláčela? Kromě toho jsem tvůj host, no ne?“ dodala jsem a záletně zamrkala řasami. Ale na Mata nezabíraly žádné ženské finty, a aby mi ukázal, co si myslí o mém dost odvážném příkazu, zkrivil rty v chladném úsměvu.

„To snad uzvedneš, nebo je to taky nad tvé fyzické možnosti?“ řekl a vrazil mi do rukou tašku.

„Byl bys překvapený, jak velkou dámou dokážu být, když je to nutné,“ povzdechla jsem si a dělala, že se svíjím bolestí.

Mat se zatvářil ironicky, a to už jsem tušila, že utrousí nějakou hodně jedovatou poznámku.

„To zkoušej na Arka.“

Strnula jsem a měla jsem pocit, jako kdyby mi do žaludku spadl kvádr ledu. Shodila jsem ze sebe kabát a trochu příliš razantně jsem ho pověsila na věšák.

„To je čurák!“ sykla jsem vztekle a vyrazila chodbou s poněkud příliš hlasitým klapáním podpatků.

„Slyšel jsem to!“

„Skvěle. Čím větší sebeuvědomění, tím lepší efektivita.“

„Co je skvělé?“

Prudce jsem se zastavila, když z kuchyně vykoukla Lilka. Radostně se usmívala a pomoučené ruce si utírala do károvaného hadříku. Na sobě měla růžovou zástěru s třásněmi a dlouhé zrzavé vlasy si zapletla do dvou rozkošných copů. Všechny nadávky, které jsem chystala pro Mata, se mi okamžitě vypařily z hlavy. Dala jsem zákusky stranou a objala jsem svou nejlepší přítelkyni.

„Tak ráda tě zase vidím,“ řekla jsem a uvolněně si vydechla. Lilka se zahihňala a položila mi hlavu na rameno. Očividně jsme z našeho objetí obě čerpaly sílu. Trochu jsem se odklonila a starostlivě si ji prohlédla. „Jak ti je?“

„Přestaneš se na to vůbec někdy ptát?“ zasténala a s protáhlým obličejem obrátila oči v sloup. „Je to statisticky vzato nejčastější věta, hned po pozdravu na přivítanou.“

„Říkala jsem, aby si udělala test, brblá takhle celé odpoledne,“ řehtala se Džas a běžela do schodů. Když si nás všimla, její plné rty zvýrazněné rudou rtěnkou se roztáhly v širokém úsměvu.

„A má na to nárok!“ okamžitě jsem se postavila na stranu Lilky, která byla červená až po uši. „Nezapomínej, čím je to holka.“

„Správná poznámka,“ Džas lusкла prsty, těžce vzdychla a položila Lilce ruku na rameno. „Stěžuj si. Rozdávěj sarkastické poznámky napravo nalevo. Prostě si užívej, co to jen jde,“ doplnila tónem, jako kdyby vyjadřovala upřímnou soustrast pozůstalým.

„Jste hrozní!“ Lilka se hlasitě rozesmála a obě nás pevně objala.

Stály jsme tam tak, tři dospělé ženské, a užívaly jsme si vzájemnou blízkost. Už jsem si ani sama nevzpomínala,

jak vypadal můj život předtím, než se v něm objevili Lilka s Oskarem. Vyplnili drásavé ticho mého domova a způsobili, že každý den přinesl něco nového – vytěsnili z mého života sžíravý pocit osamocení. Dřív jsem si ani neuvědomovala, jak byl můj život prázdný. Už roky jsem si namlouvala, že přátelství je zbytečná věc, něco, co by mě jen obíralo o čas a nedovolilo mi se soustředit na kariéru. Lilka a její klouček mi pomohli pochopit, jak moc jsem se pletla. Přátelství bylo stejně jednoduché jako dýchání. Byly jsme každá jiná, vedly jsme odlišný život, přesto jsme se k sobě ideálně hodily. Jako dílky skládačky. Spolu jsme tvořily celek. A co bylo na tom všem nejpřekvapivější, znaly jsme se dost krátce, ani ne rok. Je to málo na to, aby člověk poznal toho druhého, aby odhalil jeho silné i slabé stránky, aby se dotkl jeho pravé přirozenosti a zjistil, kdo doopravdy je. Na to je potřeba zkouška časem. UVědomovala jsem si, že ta zkouška stále trvá. Dvě z nás stále skrývaly zranění z minulosti, která pořád bolela, hnisala a způsobovala, že až do teď jsme byly nakažené nedůvěrou.

A jedním jsem si byla jistá. Pokud šlo o mě a o Džas, ty jizvy se nedaly skrýt pod tetování. Zůstanou v nás už napořád.

Mírně jsem se pousmála a jednou rukou jsem pohladila Lilku po jejích nádherných copech, zatímco druhou jsem jemně škrábala Džas po zádech. Napružila se a začala vrnet jako malé černé kotě, které touží po tom, aby je někdo pohladil.

„A kde je Oskárek?“

„Hraje si v obýváku s Arkem,“ odpověděla Lilka a uvolnila se z objetí, aby mohla zamíchat něco, co bublalo v hrnci. „Přivezl celou hromadu interaktivních knížek,“ dodala a nevěřicně zavrtěla hlavou.

„Postav se do fronty, protože pak jsem na řadě se svými dárky já,“ oznámila Džas a významně na mě mrkla.

„Kam to mám dát?“

Překvapeně jsme se koukly za sebe, protože Mat se, celý zadýchaný, s obrovskou krabicí v rukou zastavil u kuchyňských dveří. Ukázala jsem na místo u stolu a on opatrně položil donesený náklad, výmluvně obrátil oči v sloup a vyrazil pro další várku. Jako první se na krabici vrhla Džas a zvědavě nakoukla dovnitř. Lilka se k ní vzápětí přidala a skoro jí upadla brada. Ano, z toho, jak bude reagovat, jsem měla největší strach.

„Zešilelas? Jo, zešilela,“ sama si odpověděla a svraštila obočí.

„Zapamatujte si, že teta číslo jedna jsem já,“ zdůraznila jsem, zatímco Džas obdivně vzdychala, nadšená oblečením a hračkami pro Oskara. „A aby bylo jasno, jsou to vzorky, které zbyly po posledním focení, takže jsem za ně neutratila ani korunu, přesně tak, jak sis to přála.“

„Mám ti připomenout, že nedávno byly Vánoce? Malvíno, to už je moc...“

„Toho není nikdy moc,“ opáčila jsem a usmála se na Lilku. Chytla mě za ruku, lehce ji zmáčkla a tváře jí zčervenaly. Ta holka se asi nikdy nenaučí přijímat dárky bez zbytečných rozpaků. Za normálních okolností by mě takové neustálé stydlivé červenání dráždilo, ale pokud šlo o Lilku, bylo to celkem přirozené a patřilo to k ní. „A pro vás jsem taky něco přivezla,“ dodala jsem s tajuplným úsměvem.

Džas okamžitě odložila bavlněná trička a podívala se na mě s divokou žádostivostí.

„Máš vzorky?!“

„Vsadím boty, že je to ta krabice,“ Mat těžce vydechl a položil ke zdi poslední balík. Zkřivil obličej a dal si

ruce za záda. „Nebo jsem ji měl odnést o deset metrů dál do kontejneru?“

„Už ani krok, Marcinkowsky!“ vykřikla Džas a vrhla se na krabici. Zuřivě mávala rukama, aby Mata zahнала na opačnou stranu kuchyně. „Nepřibližuj se ke mně! Budu ten poklad bránit vlastním tělem.“

„Jak tak koukám, není moc o co stát,“ zamumlal a významně si ji prohlédl.

Třesoucí se, zaťaté pěsti spustila podél těla.

„Nakopu ti zadek. Můžu, že jo?“ obrátila se na Lilku, ale hned svrátila obočí. „Co se děje?“

Lilka popotáhla nosem a rychle odvrátila pohled, ale já jsem si stihla všimnout, že její velké zelené oči jsou plné zadržovaných slz.

„Co? Ne, nic...“ jen mávla rukou. Mat sebou neklidně zavrtěl, a tak rychle doplnila: „Ne, všechno je v pohodě, jen... asi si na to nikdy nezvyknu,“ vysvětlila přerušovaným hlasem, protože ji přemohly emoce.

Stejně tak jako mě a Džas. Ano, Lilka měla ve všem pravdu. Byl to skoro zázrak, jak se její život během těch pár měsíců změnil. Bylo to něco zvláštního, za co asi děkovala každý den.

Slyšela jsem, jak si Mat s úlevou vydechl. Napřáhl ruku směrem k Lilce, ta se k němu hned přivinula a opřela si hlavu o jeho hrud’.

„Už je dobře, vid’?“ něžně zašeptal a políbil ji na ucho. Pomalu jí hladil záda rukou s roztaženými prsty, až se Lilka uvolnila natolik, že s úsměvem přikývla: „Sakra dobře.“

Mat zvedl hlavu a hlasitě se zasmál.

„A to je moje holka!“

Hned potom se naklonil a něžně ji políbil na rty. Dívali se jeden druhému hluboko do očí a já jsem měla neodolatelný dojem, že si rozumí beze slov. Byli tak jiní. Lišili se

úplně ve všem. Život poznamenal oba dva. A zamilovali se do sebe. Prostě jen tak.

Odvrátila jsem pohled a vzala jsem Džas stranou, abychom jim daly chvílku soukromí.

„Kráska a zvíře.“

Jen jsem přikývla, protože jsem ze staženého hrdla nedokázala dostat žádný zvuk. Nezáviděla jsem kamarádce lásku. Ona si ji zasloužila a já jsem plně a upřímně fandila jejich vztahu. Zasloužili si sebe navzájem a rodinu, o které vždycky snili. Jen mě občas při pohledu na ně něco píchlo u srdce, to když jsem si uvědomila, že já jsem už možná přišla o příležitost vytvořit něco tak důležitého a cenného.

O pár minut později se k nám Lilka přidala a s horlivostí sobě vlastní se pustila do příprav silvestrovské večeře. Znovu a znovu posílala Džas a Mata, aby odnesli do obýváku skleničky, příbory, talíře a mísy plné jídla. Musela jsem uznat, že jako vždy překonala moje představy. Holky odešly dolů a já jsem se k nim měla přidat za chvíli. Umývala jsem poslední hrnec, když vtom jsem pocítila zvláštní neklid.

Vnímala jsem, jak se mění vzduch.

Houstne a jiskří.

A tehdy jsem za zády uslyšela hluboký bas, který způsobil, že se mi všechny myšlenky vypařily z hlavy.

„Ahoj,“ zašeptal Arek.

KAPITOLA 3.

*So infected with your bad blood, bad blood
Keep on running till it blows up, blows up
All I wanted was a real love
But I feel numb.*

Dotan, „Numb“

Stál za mnou. Byla jsem si tím jistá, ale bála jsem se otočit, abych se o tom přesvědčila. Celkově jsem měla problém se pohnout, protože jsem si bolestivě uvědomovala, jak se na mě dívá. Cítila jsem jeho žhavý pohled, který mi sjížděl po těle. Postupoval od krku přes neznatelný výstřih na zádech, skrz který vykukoval obrys tetování. A pak postupoval níž, mnohem níž. Způsob, jak svým pohledem laskal moje tělo, mě uvnitř spaloval. Cítila jsem, že po mně Arek touží, že se mě chce dotýkat, a zároveň jsem dobře věděla, že to neudělá. Nedovolí si opakovat tu stejnou chybu. A já taky ne.

Jemně jsem si odkašlala, abych se zbavila chrapotu, a odpověděla jsem s trémou v hlase:

„Ahoj.“

Klidnými pohyby jsem opláchla hrnec od zbytků pěny a položila jsem ho na odkapávač. Tiše jsem doufala, že

správně pochopí můj nezájem o pokračování v rozhovoru a prostě odejde, ale Arek to nemínil vzdát. Naštvaně si odfrkl a tiše poznamenal:

„To se budeme takhle navzájem přehlížet?“

Utřela jsem si ruce a snažila se zachovat klid.

„Sám jsi to chtěl.“

„A to jsem si myslel, že máš dobrou paměť. Říkal jsem, že...“

„Pamatuju si přesně, cos říkal!“ zasyčela jsem vztekla a otočila se k němu. „Že se nechceš angažovat.“

Jeho oči se zúžily na velikost mikroskopických škvírek.

„A to, že si ode mě držíš odstup, k tomu patří?“

„Sám jsi souhlasil, že to tak bude lepší pro nás oba,“ pokrčila jsem rameny a posměšně se usmála. „Nemíním zjišťovat proč, spíš to už ani nechci vědět, nicméně podruhé ze sebe udělat blbce nenechám.“

„Nikdy jsem tě za blbce neměl.“

„To je od tebe milé,“ vyprskla jsem a obrátila oči v sloup.

„Našel jsi to?“

Škubla jsem sebou, jako by do mě uhodil blesk, když ke mně z obýváku dorazil Matův hlas. Opět jsem se koukla na Arka, který se na mě požíval a něco na mě zakřičel. Co to bylo? To jsem netušila. Hypnoticky jsem sledovala jeho rty, které tím svým lákavým způsobem vyslovovaly jednotlivá slova, na lehce nadzvednutý horní ret a jazyk, který se čas od času mihl za rovnými zuby. Jen jednou se mi povedlo ty rty ochutnat. Na tu zkušenost jsem doplatila pocitem nenaplněné touhy, která mě sžírala. Protože mě ještě nikdy nikdo takhle nelíbal. Byl nenasytý a hlta mě, až ho od úplného zatracení dělil jen krůček. Chtěla jsem to pocítit ještě jednou... Toužila jsem po těch rtech a rukou... Toužila...

Uslyšela jsem na schodech nějaké kroky a ještě jsem se stihla včas odtáhnout od Arka, který se už ke mně nakláněl.

„Tak našels to? Proč tady ještě trčíš jako největší...“ Další Matova slova se změnila v hrdelní sténání.

„To je ale pi... totec!“ dokončila Džas a na poslední chvíli se vyhnula tomu, aby použila sprosté slovo. Vypadalo to, že praštila Mata do zátylku, protože když se oba objevili v kuchyni, masíroval si krk, šklebil se a pražil Džas pohledem.

„Za co mě trestáš?“ zasténal a vzal z lednice džbán s džusem.

„Za lásku k bližnímu,“ odpověděla Džas jízlivě a přistoupila ke mně. „Pomůžu ti,“ řekla a spiklenecky na mě mrkla.

Obě jsme věděly, že v kuchyni už není nic na práci, přesto jsem ochotně souhlasila. Nechtěla jsem zůstat s Arkem sama. Nevěřila jsem si. Abych maskovala svou nejistotu, začala jsem leštit skleničky na šampaňské, které Lilka nachystala. Mat se už stihl odebrat dolů, ale Arkovi se pořád nějak nechtělo.

„Nemáš náhodou nějakou práci?“ utrousila Džas a opřela se bokem o stůl.

„Ano. Máš pravdu,“ souhlasil po chvíli.

„Vždycky mám pravdu,“ zdůraznila vážným tónem.

Neměla jsem tušení, co má znamenat ta krátká slovní přestřelka, ale Arek očividně pochopil souvislost. Cítila jsem, jak se na mě naposled toužebně podíval, a pak se pomalu začal šourat ke schodišti. Oddechla jsem si, až když jsem slyšela, jak jeho hluboký hlas rozeznívá ozvěnu mezi betonovými zdmi obývacího pokoje.

„Omlouvám se. Ten imbecil to zase podělal,“ řekla Džas tiše a tím imbecilem mínila pravděpodobně Mata.

Zahodila jsem použitou papírovou utěrku a sevřela rukama hranu skříňky.

„Copak jsem opravdu takový blbec?“ zamumlala jsem pod nos. Nepoznávala jsem se.

„Ne, nejsi,“ namítla Džas okamžitě a pohládila mě po rameni. „A Arek taky není, i když zrovna teď je to horší kandidát na titul Kretén roku. Prostě... mu dej trochu času,“ doporučila mi a objala mě kolem ramen.

„Nechci,“ vyjádřila jsem nesouhlas a rázně zavrtěla hlavou. „Nikdy jsem za chlapem nedolízala a nehodlám s tím začínat,“ prohlásila jsem rozhodně.

„Je pro mě těžký ho teď bránit, ale... Arek to v životě neměl lehké.“

Ironicky jsem se zasmála.

„Řekni mi, kdo z nás měl jednoduchý život,“ zareagovala jsem impulzivně, ale včas jsem se kousla do jazyka. Ještě chvilku a řekla bych víc, než jsem chtěla.

„Ale to je... Je to jinak...“ pokračovala tvrdošijně. Podívala se na mě očima zvýrazněnými černou linkou a já jsem až zalapala po dechu, když jsem uviděla, kolik je v nich ukrytého smutku. „Arek už jednou zamilovaný byl. Moc. A ta láska v něm pořád je.“

Cítila jsem, jak mi podél páteře stoupá ledový proud. V první chvíli se mi všechny myšlenky z hlavy vypařily, aby mě vzápětí zahltily překotně se řítící se otázky.

Arek už jednou zamilovaný byl? Do koho? Proč nejsou spolu? Co to způsobilo? Tehdy, v to srpnové odpoledne, mi řekl, že mi nechce ublížit... Bylo to kvůli tomu? Proto mi řekl, že mě nikdy nedokáže milo...

Začala jsem zuby, jako kdybych tím mohla uklidnit všechny emoce, které mnou cloumaly.

Nebyla tady ani v nejmenším možnost, abych mohla... Ne. Vždyť já jsem na lásku nevěřila. Nevěřila, i když jsem